

Kristin Hannah: Szentjánosbogár lányok
(Rendhagyó könyvajánló: Az OLVASÓKTÓL NEKEM)

Van egy könyv, amelyet eddig mindenki az alábbi két kérdés egyikével (vagy mindkettővel) adott vissza:

1. Zsuzsika olvasta? 2. Van még másik könyve az írónak?

Válasz: 1. Nem. 2. Igen (a Fülemüle és az Út az éjszakába).

De, ha ennyien dicsérik, muszáj elolvasnom, szóval hazahoztam a leltár idejére, elolvastam, és....

És eldöntöttem, ha évente egyszer nem kerül a kezembe egy olyan könyv, amelyet megkönnyezek, akkor el fogok gondolkodni azon, hogy rossz pályán vagyok. (Tavaly Az ember, akit Ovének hívnak volt ebben a kategóriában.)

Nehéz úgy írni egy könyvről, hogy ne meséljem el, miért potyogott a könnyem, lehet, hogy nem is sikerül.

De lássuk....

Két lány, Tully és Katie története. Egyikük szerető családból származik, és megpróbál felnőttként is megfelelni az elvárásoknak. Azoknak az elvárásoknak, melyeknek a zömét amúgy maga támasztotta önmagával szemben. Ismerős? Hány olyan ember van a környezetünkben, aki azért szakad szét, mert megpróbál mindenhol, mindenkinek megfelelni? (Ami alapból lehetetlen.) Ő az, aki semmire sem mond nemet.

Másikuk pont ellenkezőleg nőtt fel. Édesanyjától semmilyen szeretetet nem kapott, apjáról azt sem tudta, kicsoda (valószínűleg az anyja sem). Ugye, ismerünk olyanokat is, akiknek szintén nem jutott szeretet gyerekkorukban? És vagy belesüppedtek abba a mintába, amit kaptak, vagy önmagukat megsegítve lett ember belőlük, bár abból a hátrányból, amiből indultak, csoda, hogy jól alakult az életük (vagy legalábbis nem rosszul). És a gyerekkori terheket ugyebár nem is lehet letenni....

No de vissza a könyvhöz:

Amikor tizenévesként megerősszakolják, tán megvolt az utolsó csepp is abban a bizonyos pohárban, innen már nehéz lesz felállni és normális életet élni. Ám a két lány örök barátságot köt, és ott vannak egymásnak mindig. Vagy majdnem mindig. Telnek az évek, egymáshoz közel, mégis egészen máshogy élik életüket. (A kor slágereire érdemes visszaemlékezni, vagy újra meghallgatni – már aki élt a hetvenes, nyolcvanas években is. Az író becsempészi minden fejezetbe, rajta nem múlik.)

A lány, aki kevés szeretetet kapott, adni sem tud. Egyéjszakás kalandokba keveredik, de senki mellett sem képes lehorgonyozni. A főnöke már rég szerelmes belé, mindenki tudja a cégnél a pillantásokból, csak a lány nem akarja észrevenni. Aztán egy este összefutnak egy bárban, és a lány lakásán kötnek ki. Egy bökkenő van csak: lakótársa a legjobb a barátnője, aki szintén ugyanott dolgozik, és szintén viszonzatlanul szerelmes: a főnökbe. Bár ezt a titkot megtartotta magának, ez egy nagyon fájdalmas nap volt az életében.

Az elkövetkező évek Tallulah, Kate és John életéről szólnak.

A dal, amit beharangozóként pár napja megosztottam: a One sweet day. Aki tud angolul, érti, miről szól. Aki nem, annak csak annyit, hogy ez egy temetésen hangzik fel.

„Természetesnek tartottam azt, hogy itt vagy.”

„Sajnálom, soha nem mondtam el neked, csak annyit akartam mondani...”

Mondják el!!! Mindenkinek egy élete van, és az bizony véges. Ha megtalálta élete BÁRMELY területén a nagy lehetőséget, NE MENJEN EL MELLETTE!!!! Lehet, hogy soha nem tér vissza.

Kristin Hannah könyve, a Szentjánosbogár lányok csodálatos olvasmány. Sokat tanulhatunk belőle – önmagunkról. De erre fogékonyak kell lenni, különben hiába minden szó.

Én azért szeretettel ajánlom!

Szigligeti Zsuzsanna

Ui: „Ez a vicces abban, ha az ember az élettörténetét írja. Azzal kezdődik, hogy megpróbálsz dátumokra és nevekre emlékezni. Azt hiszed, az egész életed tényekről szól, hogy a sikerek meg a kudarcok azok, amikre visszatekintesz majd, és amikre emlékezni fogsz, és a fiatalságod meg a későbbi éveid, időrendi sorrendben, de ez egyáltalán nem így van.

Szeretet. Család. Nevetés. Ez az, amire az ember végül emlékszik majd.” (K. H.: Szentjánosbogár lányok)